

[Skatteministeren]

duktet. Der er altså tale om, at det, som jeg vil kalde det underliggende skattetryk – det, som på lang sigt bestemmer skattetrykkets størrelse – har været faldende i perioden fra 1982 til 1987.

Hr. Jes Lunde udtalte, at Socialistisk Folkeparti ønsker, at der skal være plads til en realvækst i de offentlige udgifter på 2 pct. om året, men samtidig udtalte hr. Jes Lunde, at det skal ske uden stigninger i indkomstskattetrykket. Med den formulering har hr. Jes Lunde jo allerede antydnet, at han er klar over, at en realvækst på 2 pct. om året i de offentlige udgifter ikke kan realiseres, uden at der kommer en stigning i det samlede skattetryk. Det vil nemlig være tilfældet.

Jeg må igen henvise til det regneeksempel, som er lavet i budgetredegørelsen for 1986. Det er et regnestykke, som viser – under bestemte antagelser – at hvis de offentlige udgifter reelt vokser med 2 pct. om året fra nu af og frem til år 2000, vil skattetrykket vokse fra 50 pct., som det var i 1985, til 55 pct. i år 2000. Siden er der sket en stigning på 2 pct. i skattetrykket, så vi vil altså med uændret fremskrivning nærme os et skattetryk på 57 pct. i år 2000.

Hr. Jes Lunde foreslog til finansiering af en sådan vækst i de offentlige udgifter, at der bare skulle indføres nogle nye skatteklender. Miljøskatter og hårdere virksomhedsbeskatning var hr. Jes Lundes bud på, hvordan det offentlige skulle finansiere en sådan vækst i udgifterne.

Jeg vil gøre opmærksom på, at hvis man gik ind på tankegangen og forsøgte at inddrive endnu flere penge til det offentlige gennem udvikling af disse nye skatteklender, ville det medføre en meget kraftig forringelse af virksomhedernes konkurrenceevne. En sådan forringelse af virksomhedernes konkurrenceevne ville med usvigelig sikkerhed afføde nye stigninger i skattetrykket – på grund af den alvorlige situation, som dansk økonomi så ville komme i, bl.a. på grund af kraftig forringelse af betalingsbalancen.

Så hr. Jes Lundes model vil føre til meget kraftige stigninger i skattetrykket – meget kraftigere stigninger end dem, som var forudsat i budgetredegørelsen – såfremt de offentlige udgifter får lov til at vokse med 2 pct. om året. Derfor kan der ikke stærkt nok advares imod en sådan strategi.

Hr. Jes Lunde foreslog desuden, at vi med større styrke skulle interessere os for et nyt skatteinstrument, den såkaldte direkte forbrugsskat. Nu er tiden ikke til her at fordybe sig i teknikken omkring en sådan ny beskatningsform. Jeg vil blot sige, at når hr. Jes Lunde forudsætter, at en sådan direkte forbrugsbeskatning skulle lægges oven i de skatter, vi allerede har, er det helt oplagt, at den ville medføre omfattende skadevirkninger i økonomien. Alene af den grund er der behov for at advare imod at forsøge at skjule de negative virkninger af skattetrykket blot ved at udvikle nogle nye beskatningsklender.

Jeg har ikke noget imod, at vi i en anden sammenhæng fordyber os mere i de skattepolitiske sider af den direkte forbrugsbeskatning. Jeg ønsker blot her at advare kraftigt imod at tro, at det kan løse nogen som helst problemer at tilføje dette nye instrument oven i alle de instrumenter, vi i forvejen har.

Jeg vil til slut blot sige om dagsordenerne, at de tre dagsordensforslag, som er fremsat, jo med hver sit udgangspunkt foregriber det arbejde, som forestår om udarbejdelse af finanslovsforslaget for 1989. Jeg er enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at der slet ikke er anledning til at foregribe dette arbejde, og derfor kan jeg sige, at regeringen vil stemme imod alle tre dagsordensforslag.

Behnke (FP):

Jeg vil sige til fru Pia Gjellerup, at det unægtelig var en spændende tale, så længe det gjaldt om at kritisere regeringen, men når det så gælder realiteterne, glemmer fru Pia Gjellerup jo, at netop Socialdemokratiet er blandt de mest ihærdige, når det gælder nye offentlige udgifter. Derfor følte jeg, at kritikken af regeringen måske nok peger lige så meget på Socialdemokratiet selv, fordi det parti jo altid er med her i Folketinget, når det gælder nye udgifter.

Fru Pia Gjellerup påstod, at regeringens parlamentariske grundlag, altså bl.a. Fremskridtspartiet, kræver kæmpebesparelser på mere end de 10 mia. kr., der foreløbig har været udspillet fra regeringen. Det skal da ærligt tilstås, at vi bestemt ikke er kræsne. Vi kan sagtens være med til 10, 15 eller endnu flere milliarders besparelser. For os gælder det ikke tallet. Det, det gælder om for os, er at få startet på en besparelsesrunde, så vi kan få den offentlige sektor reduceret kraftigt.